

L' àtic de la vida

Un relat de: [Avet blau](#)

L' àtic de la vida

Quasi tothom anhela pujar-hi,
a dalt del edifici, al darrer pis;
s'hi viu millor,
hi ha vistes precioses,
el lloc, espaiós.
i la pujada... segons,
alguns pugem per les escales,
d'altres amb l' ascensor.

I esdevé una meta de la vida arribar-hi,
les ambicions s' aconpleixen,
quan arribes al darrer replà;

Es té de tot!,
el que és necessari i allò superflu,
es vesteix amb elegància i car;
es mengen requisits i exotismes.
Les dones solen fer goig,
i els fills destaquen per l' ambició i les exigències.
i el treball... tant se val el treball, si raja.

I aquí al darrer replà, endropint-se les consciències,
en aquest lloc idíl·lic i privilegiat,
la vida esdevé monòtona, i sovint avorrida,
tot furgant en els vides dels altres estadants,
d'aquestes altes contrades,
carregada d'aires d'enveja i gelosia.

Però hi ha algú que puja per l' escala,
que no en fa prou amb aquest Loft tan complert,
i mirant dins el seu cor buit de pensaments,
i encara puja un xic més,
fins al altell dels sentiments ;
un racó amagat i invisible als ulls ambiciosos
on poques consciències hi arriben,
des d'aquesta talaia,
les vistes son sorprenents, es divisen:
colors i formes,
paraules i sensacions
músiques i cançons,
poemes i passions...
en un graó mes enllà, amagat de molta gent,
és l' àtic de la vida... pugem-hi !

Avet blau
Xavier Burcet